

Jeden příběh ze života vozičkáře a sociálního pracovníka/asistenta

Putování po úřadech – Žádost o bezbariérový byt

Alice je mladá žena, která je vzhledem ke svému vrozenému postižení od dětství upoutána na invalidní vozík. Navzdor handicapu je samostatná a žije plnohodnotný život včetně pravidelné docházky do zaměstnání. Spoustu věcí si zvládá sama. Jsou však situace, kdy ji její postižení limituje a potřebuje pomoc a podporu nás ostatních, zdravých lidí.

Jakožto pracovníka služby sociální rehabilitace mě Alice oslovila a požádala o pomoc s podáním žádosti o bezbariérový byt. V současné době totiž žije v pronajatém bytě, který není pro život vozičkáře uzpůsobený. Koupelna s toaletou, která není bezbariérová, je pro ni asi největším problémem. Jelikož je v nájmu, nemůže do bytu nijak výrazně zasahovat, protože majitel si to nepřeje a navíc hrozí, že nájemní smlouvu neprodlouží. Dostatečnými finančními prostředky na pořízení vlastního bydlení Alice bohužel nedisponuje, a proto se rozhodla požádat město o bezbariérový byt nebo byt, vyhovující potřebám vozičkáře.

Byla jsem tedy připravena pomoci Alici s vyřízením úředních náležitostí, včetně logistické podpory na potřebná místa.

Zjistily jsme příslušné informace a z webových stránek města stáhly formulář žádosti o bezbariérový byt. Žádost je obsáhlá, má 7 stran včetně příloh. Součástí je i potvrzení lékaře o zdravotním stavu žadatele a dále pak potvrzení o bezdlužnosti, což vyžaduje cestu až na 5 úřadů. Je nutno potvrdit, že žadatel o byt nemá vůči městu žádné pohledávky, např. daňové pohledávky, dluhy na nájmu, pohledávky na místních poplatcích, např. svoz TKO, poplatcích za psa a přestupcích, ale i např. na pokutách v MHD, apod. Potvrzení od lékaře si Alice samostatně zařídila, poté bylo nutné naplánovat cestu na jednotlivé úřady ohledně potvrzení o bezdlužnosti.

Naše pouť odstartovala na Magistrátu města Pardubic, odboru majetku a investic, v ulici U Divadla, pokračovala na další budovu Magistrátu města Pardubic, odbor ekonomický, na náměstí Republiky, poté na Dopravní podnik města Pardubic v Pernerově ulici, následně pak na Městský obvod Pardubice V v Českově ulici a nakonec na Městský obvod Pardubice IV v Bokově ulici v Pardubičkách. Bylo to velmi náročné a vyčerpávající jak pro Alici, tak i pro mě. Dlouhá cesta na vozíku po městě, po téměř všudypřítomných „kočičích hlavách“, nerovných chodnicích a přes obrubníky je pro vozičkáře utrpení. Náročnost trasy komplikují četné probíhající rekonstrukce. Alice by na mechanickém invalidním vozíku cestu navzdor své šikovnosti sama nezvládla. Navíc ne všechny úřady, když už se k nim člověk na vozíku dostane, jsou pak skutečně bezbariérové a pro vozičkáře přístupné. Většina z nich je přístupná obtížněji (větší náklon ramp, těžké dveře, malý výtah, prahy...) některé jsou přístupné jen s pomocí (zvonek, plošina s obsluhou na přivolání...) a některé úřady jsou bohužel pro vozičkáře zcela nedostupné, o čemž jsme se přesvědčily např. u Dopravního podniku a Městského obvodu IV v Pardubičkách. Přestože se radnice a další instituce snaží situaci ohledně bezbariérovosti zlepšovat, řešení zatím nejsou ideální.

Co nás ale potěšilo a co jsme určitě s Alicí ocenily, byl vstřícný přístup úřednic i běžných lidí, které jsme cestou potkaly a kteří sami nabídli případnou pomoc např. s vyzvednutím vozíku přes překážku v cestě. Bylo to náročné, ale vše se podařilo zařídit a Alice si následující úřední den vyplněnou žádost s potřebnými náležitostmi již sama předala. Z naší předchozí návštěvy už věděla, kde a jak je to pro ni přístupné.

Možná by stálo za úvahu, zda by město mohlo mít v případě ověřování bezdlužnosti žadatele o byt vytvořený jednotný registr dlužníků, aby žadatel nemusel složitě obíhat jednotlivé úřady, které jsou rozesety po celém městě. Pro řadu lidí je komplikované orientovat se v úřadech a pro handicapované či pro starší seniory je zde navíc problém s dostupností.